

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **M. J.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem AK PPS advokáti s.r.o., se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2015, čj. OAM-144/ZA-ZA14-K01-2015, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobce podal včasnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2015, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Jeho žaloba byla blanketního charakteru, doplnil ji posléze soudem ustanovený zástupce. V přípisu ze dne 16. 10. 2015 poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že je příslušníkem Makedonské republiky, ve své vlasti volil stranu SDSM, kvůli čemuž měl problémy, koncem r. 2006 proti němu bylo vedeno trestní řízení z politických důvodů, byl obviněn z terorismu a toto řízení dosud probíhá. Vlast žalobce opustil na jaře 2007 z politických důvodů, když od r. 2006 sympatizoval se stranou SDSM, která pomáhala jeho komunitě, byl na něho vyvíjen nátlak jinou politickou stranou, a to VMRO-DPMNE, vyhrožovali mu, napadali ho, prohlíželi jeho dům a kancelář, byt a celou rodinu. Byl obviněn z toho, že jeho aktivity jsou pouze zástěrkou pro zajištění zbraní na ochranu turecké komunity. Žalobce namítá, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle

§ 12 zákona o azylu, a to dle písm. a) i b), neboť je ve vlasti pronásledován za dřívější uplatňování politických práv a svobod a má i odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož má občanství. Připomíná znění ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu, s tím že dle odst. 9 může být původcem pronásledování strana i soukromá osoba, a též znění § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu, dbajícího na dostatečné zjištění stavu věci v rozsahu, nezbytném pro souladu úkonů správního orgánu s požadavky, uvedenými v § 2. Žalovaný však takto nepostupoval a způsobil tím vadu řízení a porušení zásady materiální pravdy, když jednal v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004 – „postačí, pokud žadatel o udělení azylu své pronásledování prokáže vlastní věrohodnou výpovědí. Pochybuje-li správní orgán o její věrohodnosti, je na něm, aby zajistil důkazy, které věrohodnost výpovědi vyvrátí či zpochybní“. Správní orgán ovšem žádný takový konkrétní důkaz neprovedl, uvedl výčet zpráv, které obstaral a konstatoval, že Makedonie je bezpečnou zemí. V dalším žalobce poukazuje na to, že žalovaný z Informace MZV ČR z r. 2015 o postavení makedonských občanů turecké národnosti těžil v závěru o tom, že turecká menšina není obecně diskriminována, aniž by hodnotil, že žalobce opouštěl zem původu v r. 2006. Tehdejší situace, ani její vývoj hodnocen není. Žalovaný též přiznává, že zprávy určité problémy v oblasti lidských práv v Makedonii potvrzují, k azylovému příběhu žalobce však tyto skutečnosti nijak nerozvedl. Potíže žalobce vztahoval k jeho turecké národnosti a snahám pomoci turecké menšině, nikoliv k uplatňování politických práv a svobod. Ve své výpovědi ale žalobce jasně uváděl, že jeho potíže plynuly ze sympatií a spolupráce se stranou SDSM, jiná politická strana na něho vyvíjela nátlak a vyhrožovala mu. Žalobce jasně uváděl, že jeho životu hrozilo nebezpečí, trestní stíhání a nemožnost uplatňovat svá základní práva a svobody, s čímž se žalovaný dostatečně nevypořádal. Bezpečnost žalobce by v Makedonii nebyla zaručena ani přestěhováním v rámci státu, již v minulosti byl postižen za vyjadřování svých politických názorů, je trestně stíhán, v případě návratu mu tak hrozí nebezpečí uložení trestu odnětí svobody za zastávání politických práv a příslušnost k turecké národnosti. Je přesvědčen, že naplňuje i podmínky ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce měl na zdejšího území od r. 2007 povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, neměl tak strach z případného návratu do vlasti. Argumentace o pozdním podání žádosti o azyl je tak lichá. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobním námitkám vyjádřil písemně dne 1. 12. 2015, uvedl, že s nimi nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi a konečně odůvodnění vydaného rozhodnutí ve věci. Správní orgán je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Zem původu žalobce opustil v r. 2007, do r. 2012 pobýval na území ČR, žádost o azyl však zde nepodal a odcestoval do Nizozemí. V ČR pak žádost podal až v r. 2015, a to účelově, z důvodu legalizace zdejšího pobytu. I nadále je žalovaný názoru, že pokud by žalobce pociťoval palčivě ohrožení v zemi původu, podal by žádost o azyl mnohem dříve. Nic nenasvědčuje tomu, že by měl být žalobce pro případ návratu do Makedonie, která je kandidátskou zemí EU, nějaké problémy, zeměmi EU je považována za bezpečnou zemi původu, kde žalobci nehrozí pronásledování, diskriminace či vážná újma, azylově relevantní. Konečně, o nedůvodnosti obav žalobce svědčí i fakt, že ze země původu odjel

autobusem, legálně, s vlastním cestovním pasem, z čehož je patrné, že o něho neměly příslušné makedonské úřady zájem, a to z jakýchkoliv důvodů, tedy ať politických, národnostních, náboženských, trestněprávních apod. Pokud má žalobce obavy z trestního stíhání v zemi původu, má možnost zajistit si obhájce. Žalovaný poté připomíná, že v r. 2011 byl žalobci v zemi původu vystaven místními úřady nový cestovní pas, s nímž zem původu bez problémů opustil. Žalovaný z uvedených důvodů navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud dále konstatuje, že žalobce reagoval na vyjádření žalovaného písemnou replikou ze dne 21. 12. 2015, v níž prakticky zopakoval své žalobní námítky.

Dne 11. 7. 2016 při jednání soudu žalobce vypověděl, že není hloupý, kdyby neměl ve vlasti popsané problémy, tak by jistě v EU pod šikanou ukrajinské mafie nepracoval „jako černocho“ za tak malé peníze. Má ve vlasti kamaráda policistu a ten mu říká, aby domů nejezdil, že pokud nastane situace a nebude ničím ohrožen, dá mu vědět. Všechno v zemi původu vyplývá již z hymny. Patří k Turkům, jež nazývají juruci, proti této komunitě jsou v Plačkovcích nejen Makedonci, ale i ostatní Turci, cikáni, všichni. Jedná se o ponižování určité skupiny lidí. Zástupce žalobce připomněl, že žalovaný zřejmě dobře nepochopil žádost žalobce o mezinárodní ochranu, žalobce byl politicky pronásledován za svoji účast ve straně SDSM, byl za to týrán, šikanován, bylo mu vyhrožováno, byl prohledáván jeho dům, byly mu zabaveny určité věci. Žalovaný hodnotí zem původu žalobce na podkladě Informace MZV jako zem, kde není žádná diskriminace, možná toto platí aktuálně, nicméně vůbec nebyl hodnocen stav v r. 2006 a 2007, kdy žalobce popsal trvání svých problémů. Při opouštění země původu byly vztahy jiné, byla proto porušena zásada materiální pravdy, nebylo rozhodováno na základě objektivních podkladů. Žalobce proto trvá na původním návrhu, na náhradě nákladů řízení vyčíslil zástupce žalobce odměnu za 4 úkony právní služby. Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na to, že správní orgán vycházel z žalobcem uváděných skutečností, k těmto shromáždil relevantní a objektivní zdroje, azylově relevantní pronásledování v případě žalobce ovšem nezjistil – žalobce vycestoval bez problémů ze země původu, v r. 2011 mu tam byl vystaven nový doklad, takové skutečnosti nemohou vést k závěru o jeho pronásledování ani z důvodu jeho turecké národnosti, ani z jiných, jím uváděných důvodů. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že žalobci nehrozí v případě jeho návratu do země původu vážná újma, Makedonie je kandidátskou zemí EU a je považována za bezpečnou zem původu, všechny použité zprávy hovoří o rovnoprávnosti všech občanů. Žalobce přitom nevyčerpal všechny možnosti ochrany proti případnému vyhrožování, neobrátil se např. na kancelář lidských práv. Jeho žádost považuje správní orgán za účelovou, podanou po několika letech zdejšího pobytu a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 19. 2. 2015, uvedl, že je státním příslušníkem Makedonie, turecké národnosti, jeho otec zemřel, matka žije v Makedonii, též 6 sourozenců. Žalobce je svobodný, v zemi původu pobýval do r. 2007, poté do jara 2012 v ČR. Dalších dva a půl roku žil v Nizozemí, půl roku v Belgii a od února 2015 opět pobývá v ČR. Pas mu byl zabaven v Nizozemí v rámci deportace. Je islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, měl ovšem problémy, protože byl volič strany SDSM. Má nedokončené SŠ vzdělání, pracoval v zemědělství a

v obchodě. Vlast opustil z politických důvodů, sympatizoval od r. 2006 se stranou SDSM, měl malou kancelář, politická strana VMRO-DPMNE na něho vyvíjela nátlak a vyhrožovala mu, byl obviněn, že kancelář je zástěrkou pro zajištění zbraní na obranu turecké komunity, pro vytvoření teroristické skupiny. Do ČR cestoval autobusem přes Srbsko, Maďarsko a Slovensko, měl české vízum. V r. 2012 cestoval do Nizozemí, také do Belgie, ale byl vrácen. Jel tam za kamarádem, dozvěděl se tam o Dublinském nařízení, do Makedonie se vrátit nemůže. Chtěl by zde normálně žít a pracovat. Žalobce uvedl, že v Makedonii proti němu probíhá trestní řízení – obviněn z terorismu, z politických důvodů, po návratu by byl uvězněn, když uprchl z vlasti, automaticky to znamená, že je vinen. V rámci pohovoru dne 19. 2. 2015 žalobce uvedl, že straně pomáhal, zařizoval hlasy z komunity osob turecké národnosti. Kancelář si zřídil v r. 2002, byla založena jako spolek na pomoc turecké menšiny, žijící v Makedonii. On byl zakladatel a předseda tohoto spolku „Východní makedonský spolek turecké menšiny“. Strana SDSM znamená Socijal Demokratski Sojuz na Makedonie. Předsedou strany a premiérem byl Branko Crvenkovski, v letech 2002 – 2006, i před tím. Dalším premiérem se stal příslušník strany VMRO-DPMNE, na jméno si nevzpomíná, přesný název strany je složitý. Strana SDSM je nyní v opozici, vládne druhá strana, kvůli níž měl problémy. Strana SDSM má asi 25 – 30%ní zastoupení v parlamentu. Jeho problémy začaly v r. 2006, již před tím mu bylo vyhrožováno, byl napadán, vyslýchán, proč se tímto zabývá, proč založil spolek, a to na policii. Žil v horské oblasti Plačkovice, kde byla turecká komunita, byli turečtí kočovníci, narodil se ve vesnici Kučica. Několik set let dříve tam žili Turci, teprve pak přišli Makedonci. Neměli elektřinu, vodu, telefony, televizi, školu, nic, zastavil se tam čas. Rodina neuměla makedonsky, ve škole byl žalobce posmíván, bit, nerozuměl. Snažil se hodně učit, naučil se makedonsky, přesto byl stále urážen a napadán. Policie jim nepomáhala. Žalobce měl představu, že ukončí gymnázium a půjde studovat práva, chtěl pomoci své menšině. Učitelé si na něho zasedli, byl na něho vytvářen nátlak, musel školu ukončit před dokončením posledního ročníku. Vrátil se k rodině, pomáhal, ekonomická situace rodiny se pak zlepšovala, ale nestačilo to. Ostatní měli stále problémy, rozhodl se proto založit onen spolek, komunita čítá asi 3 tisíce Turků v oblasti pohoří Plačkovice. I Makedonci píší na mapy, že je to turecká oblast. Velká negramotnost vedla k tomu, že děti pásly dobytek, namísto toho, aby chodily do školy, hovoří tureckým dialektem. Dívky kolem 14 let věku se prodávají za účelem sňatku do domácností. Spolek měl úspěchy v pomoci studia dětí, zařizoval kurzy makedonštiny, pořádal se folklorní festival. Čím víc se ale žalobce snažil, tím více byl sledován, z druhé politické strany začaly výhrůžky. Žalobce z této činnosti neměl žádný výdělek, peníze šly na vzdělání, počítače, žalobce měl své zaměstnání. Strana byla velkou oporou, zařídila za hlasy při volbách elektřinu, cestu, školu, vodu. Rodiče se kvůli jeho zájmu o vzdělání odstěhovali do Radanje, aby mohl chodit do školy, spolek byl řádně registrován, kancelář sídlila ve Stipu. Dohromady bylo asi 40 členů, měl dva pomocníky. Sám se na policii neobrátil, někteří to zkoušeli, ale došlo jen k sepisu a nic se nedělo. Zájem byl ve většině takový, aby se vrátili do Turecka, nechtěli je integrovat. Ke konci r. 2006 vpadla policie do kanceláře, zabavili dokumentaci včetně počítačů, kancelář zavřeli a začalo vyslýchání kvůli zbraním, prohledali několik domů, zablokovali účet spolku. Věděl, že ho zatknou, začal hledat cestu z Makedonie, využil českého víza a vycestoval. Zahájili proti němu jakési trestní stíhání, o žádném soudním rozhodnutí neví. Spolupracovníci byli asi podplaceni, aby svědčili proti němu, viděl, že nemá šanci. Doslechl se, že spolek funguje pod stejným názvem, má ale za úkol manipulovat s tureckou menšinou, nasadili tam svoje lidi. Tam není žádná možnost si stěžovat, člověk musí odejít. Jeho

strana byla ovlivněna tou silnější. V Makedonii žije asi 100 až 120 tisíc Turků, jinak má 2 250 000 obyvatel. V Makedonii je stranou, kterou založili Turci, strana TDP, ale šlo jen o to, aby se ukázalo, že Turci mají svoji stranu, pro výhody předsedy, nikoliv pro pomoc. Synovec je ve Skoplje na vysoké škole, žalobce s ním je v kontaktu, před 2 roky šel po ulici a telefonoval, mluvil turecky, zbili ho a byl v bezvědomí. Každý den je nějaký problém, Makedonec jim postřelil krávu, policie přišla až za dva dny, nic se neřešilo. Žalobce byl domluven s příbuznými, kteří mají rodiny, že budou vypovídat proti němu, aby neměli problémy. V ČR žalobce pět let pracoval na stavbě pod rusko-ukrajinskou mafií, pracoval 12 hodin jako otrok, v jedné místnosti jich bylo 15. Neměl pevný plat, jen jídlo, cigarety a kapesné, nocleh a průkazku na MHD. Zařídili mu prodloužení víza, byl vlastně stále dlužníkem. Řekl, že již do práce nepůjde, byl napaden, vrátil to, pak se zde již bál zůstat a odjel ke kamarádovi. Dne 10. 8. 2015 byl žalobce seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, uvedl, že pro něho není v zemi původu bezpečno. V Nizozemí mu nabízeli, aby se vrátil s byznysplánem, ale on nepřišel kvůli ekonomice, musel odejít, protože měl problémy politické a nacionální. Nikdo nevěří, jak tam ti lidé žijí.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Krajský soud, jak výše uvádí, přezkoumal napadené rozhodnutí a věc žalobce byla projednána. Krajský soud uvádí, že zpráva Infobanka ČTK – Země světa Makedonie, pojednává mj. i o historickém vývoji země, ve spise je založena od data 8. 4. 2005, kdy OSN navrhla oficiální mezinárodní název pro Bývalou jugoslávskou republiku Makedonii (FYROM) s cílem vyřešit spor mezi tímto státem a Aténami. 17. prosince 2005 pak EU udělila Makedonii status kandidátské země. K původní situaci (tedy pro dobu odchodu žalobce ze země původu) požádal žalovaný MZV – odbor lidských práv a transformační politiky o odpovědi na dotazy o situaci turecké menšiny v Makedonii v období let 2006 – 2007, konkrétně s vázaností na žalobcem uváděné politické strany, jím založený spolek a uváděné ukončení jeho činnosti, další otázky se pak již vztahují k období následujícímu a sledují obecné postavení osob turecké národnosti v zemi, jejich přístupu ke vzdělání, zdravotní péči, zaměstnání, sociálnímu systému, dále pak k možnostem a přístupu k pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod. MZV kontaktovalo osobu z vedení strany SDSM ve Štipu, která tam v období let 2006 – 2007 byla, nic o „Východním makedonském spolku turecké menšiny“ si nevybavila, tvrzení tak nelze ani potvrdit, ani vyvrátit. O turecké menšině v Makedonské republice pak podklad uvádí, že není diskriminována, má 3 vlastní politické strany, a to 2 jako koaliční strany vládnoucí strany a jedna je opoziční. Menšina provozuje řadu kulturních spolků a organizací, má své noviny, program ve státní televizi, vlastní rádiové vysílání a slaví vlastní národní svátek. Je rovněž možné absolvovat základní a střední školu v tureckém jazyce. Osoby islámského vyznání a turecké národnosti mají rovnoprávné postavení s ostatními, mají rovnoprávný přístup ke vzdělání, zdravotní péči i sociálnímu systému. Zde však podklad zmiňuje skupinu tureckých občanů, tzv. Juruků, kteří žijí v odlehlých horských oblastech poblíž Štipu, v pohorích Plačkovica a Jurukluci, kteří mají horší přístup ke vzdělání, zdravotní péči i sociálnímu systému, což je ale do značné míry zapříčiněno právě tím, že žijí ve velmi odlehlých horských oblastech bez základní infrastruktury. Pokud se pak týká dodržování lidských práv, podklad popisuje určité problémy v soudnictví a svobodě médií, spočívajících především v korupci. Občané se mohou v zemi obracet na Kancelář veřejného ochránce lidských práv. Makedonská legislativa umožňuje

zamezit občanům opustit zem v případě podezření ze zneužití či v případě dřívějšího zneužití bezvízového režimu k nelegální migraci, nicméně nejsou informace o tom, že by neúspěšní žadatelé o MO byli vystavováni postihům ze strany státních orgánů. Vzhledem k uvedeným skutečnostem tedy soud nemohl přistoupit na námitku žalobce, že správní orgán vůbec neshromáždil žádné podklady k situaci, která na místě, žalobcem uváděném, panovala v letech, kdy opouštěl svoji vlast. Žalovaný se naopak snažil zjistit i zcela konkrétní poměry na místě samém, to, že informace o kanceláři a spolku, který nebyl zřejmě obecně znám, se mu informace nepodařilo zajistit, žalovanému nelze za dané a popsané situace, dle přesvědčení soudu, vyčítat. Soud pak vážil, zda žalobcem uváděné skutečnosti ohledně jeho odchodu ze země původu naplňují azylově relevantní pojem pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, či důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona. Po uvážení pak soud dospěl k závěru, že tomu tak není. Soud vážněji nezpochybňuje, že za situace komunity v uvedené době tak, jak ji žalobce vylíčil ve svém azylovém příběhu, a jak konečně vyplývá i z cit. podkladu, že pokud komunita přispěla volebními hlasy jedné straně z důvodu toho, že tato jí naopak vyšla vstříc ve snaze pozvednout její životní úroveň na zcela odlehlém místě jejího pobytu, mohl mít žalobce určité problémy s příslušníky strany opoziční. Pokud však skutečně došlo na jakékoliv útoky, měl žalobce zcela jistě možnost obrátit se na příslušná místa, státní orgány, policii, neboť, pokud by nebyly na běžné úrovni kandidátských zemí EU, zem původu by v r. 2005 jako kandidát vstupu do EU nemohla být přijata. U všech zemí, které jsou přijímány za kandidáty vstupu do EU, musí být naplněny základní podmínky a principy fungujícího demokratického státu. Žalobce se však o případnou pomoc nikam neobrátil, bez problémů ze země původu vycestoval, a takové skutečnosti brání závěru o azylově relevantním pronásledování či důvodných obavách z něho. Obdobně se vyjádřil správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 28. 8. 2015 na str. 4 – 6 a s jeho hodnocením věci soud souhlasí. Pokud by pak žalobce skutečně pociťoval důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, je soud, v souladu s názorem správního orgánu přesvědčen, že žalobce by nečekal na podání žádosti o mezinárodní ochranu téměř 10 let, ale podal by ji dříve. Konečně, o jeho tvrzeních lze mít důvodné pochybnosti s ohledem na fakt, že žalobci byl vystaven ve Štipu v r. 2011 nový cestovní doklad. To o zájmu státu na věci žalobce z pohledu případného trestního stíhání rozhodně nehovoří. Soud je proto z uvedených důvodů přesvědčen, že námitka o naplnění podmínek § 12 zákona o azylu je v případě žalobce lichá. Protože žalobce podmínky § 13 a § 14b) zákona o azylu nesplňuje, zkoumal soud, zda nedošlo v průběhu správního řízení k pochybení v souvislosti s neudělením azylu dle § 14 zákona. Po přezkoumání věci pak soud dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť žalobce žádné, zvláštního zřetele hodné skutečnosti neuváděl. Zde soud podotýká, že takovými jsou zejména např. vysoký věk žadatele, vážný zdravotní stav apod.

Pro případ návratu do vlasti pak žalobce uváděl obavy z uvěznění, s tím, že trestní stíhání stále platí, jeho kamarád – policista mu sděloval, aby se nevracel, že až to půjde, dá mu vědět. Taková vágní skutečnost však, dle přesvědčení soudu, nemůže naplnit azylově relevantní důraz vážné újmy, upravené v § 14a odst. 2 zákona o azylu, tedy, jak uváděno výše, uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a nepředstavuje ani porušení mezinárodních závazků ČR. V tomto směru považuje soud rozhodnutí žalovaného za odůvodněné

vyčerpávajícím způsobem, seriózně podložené a úplné. Pokud tedy žalovaný hodnotil při jednání soudu žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako víceméně účelovou, podanou z důvodu legalizace zdejšího pobytu, soud s jeho závěrem souhlasí. Po přezkoumání a projednání věci tedy soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby žalobce a žalobu proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný, který měl ve věci úspěch, náklady řízení neúčtoval. Odměna právního zastoupení soudem ustanoveného zástupce žalobce byla vyřešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 14. července 2016

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně